

тъй фучали, че я побивало страхъ. Пъкъ то не тржби свирятъ, нито знамена плющятъ, ами липата шуми, така липата шуми. Сѣкашъ нѣкакви си златни гусли свирятъ въ въздуха и пригласятъ думитѣ на баба. Баба отеднажъ замлъква. А липата продължава да шуми, сѣкашъ иска повече нѣщо да разкаже за ония стари врѣмена. Тошко тъй се е заслушалъ и замислилъ, че не знае вече липата ли говори, или баба. Ето че топълъ вѣтрецъ се спуща ниско надъ трѣвицата. Липата утихва. Нито едно листче не мръдва. Става тъй тихо, сѣкашъ всичко заспива; тогава баба ни притисва до себе си, цѣлува челото на Софка, на мъничкия Ваню, на Тошко и говори съ по-веселъ гласъ:

— Дѣца, хайде сега да попѣете!

— Ако и ти пѣешъ съ насъ, бабо!

Усмихне се баба, усмихне се. Види се, припомни си нѣщо. Слънцето играе по побѣлѣлата ѝ главица. Най-послѣ съ треперещъ гласъ запѣва баба:

„Малко цвѣте съмъ въ полето!“

Софка веднага проточва тъничко гласче. Слѣдъ нея Тошко и Ваню. Изпърво тихо, а послѣ сѣ погласно, по-гласно, докато се разлѣе пѣсенъта по полето. Вѣтрецътъ се събужда. Липата започва да шуми. Всички дружно запѣваме тая стара пѣсенъ — ние дѣцата, баба и старата липа...

Прѣвела Дора Габе - Пенева

